

In memoriam - ds. J. Veenendaal

Persoonlijk verslag van rouwdienst en begrafenis ds. J. Veenendaal

Gisteren, op 3 Maart 2010, werd er in Nunspeet een kind en knecht Gods begraven. Een stoet van meer dan duizend mensen liep achter de baar, om hem naar zijn laatste rustplaats te begeleiden. Ik vond het een indrukwekkende, maar ook christelijke begrafenis. Het was een begrafenis van een Koningskind, die ik persoonlijk ook voor slechts een weinig tijd heb mogen leren kennen. Ds. Johannes Veenendaal heeft gedurende vijf jaren bij ons op Katwijk gestaan. Ik heb menigmaal onder zijn gehoor in het zgn. Ankerkerkje mogen zitten. Dat was voor mij in een tijd dat mij de aardse en geestelijk rust innerlijk was opgezegd. Een tijd dat het gebod der wet de zonden in mijn hart levend begon te maken, Rom. 7:9a. Toen hij van Katwijk vetrok, heb ik daar veel smart van gehad. Nu is hij niet meer, en mag hij, naar ik mag geloven, voor eeuwig juichen voor de Troon van het Lamme Gods, en zingen van Gods goedertierenheer. Zijn begrafenis was werkelijk een eerbiedwaardige vertoning. Vele voorbijgangers stonden eerbiedig stil, toen de baar en de lange stoet van stemmig geklede mensen voorbij ging. De begrafenisondernemer vermeldde dat de plaatselijke overheid op die dag een oogje dicht zou knijpen, wat betreft het parkeerbeleid in Nunspeet. Waar vind je dat tegenwoordig nog? Het was een prachtige dag, waarop de zon bij tijd en wijlen doorbrak. Tijdens de lange gang naar het graf van ongeveer een half uur, liepen we door de lanen van Nunspeet met zijn prachtige bosrijke omgeving. Het leek wel of de voorjaarsvogeltjes hun vogelzang tot Gods eer en Zijn kind mochten zingen. Van vele zijden straalde het er vanaf dat hier een Koningskind werd begraven. Dit mag u wellicht wat melancholiek in de oren klinken, maar zo heb ik het echt persoonlijk aan den lijve ervaren. Het leek erop, of werkelijk overal voor gezorgd was. Zegt de Heere in Zijn Woord dan niet, die Mij eren, die zal Ik eren...??

Ds. Budding was voor zijn hartenvriend Johannes Veenendaal, die hij vanaf sedert zijn 17^e levensjaar mocht kennen, speciaal vanuit Grand Rapids - USA overgevlogen, om deze rouwplechtigheid ook bij te kunnen wonen. Ds. Veenendaal had kenbaar gemaakt dat het zijn wens was, dat ds. Budding en ds. Flapper op zijn begrafenis een stichtelijk woord zouden spreken. Dit vond ik voor een predikant uit de zeer besloten

gemeenschap der Gereformeerde Gemeenten zeer treffend. Later meer hierover. Dit hebben zij dan ook willen doen. Vanuit de liefde die in hen was tot hun overleden vriend en broeder in Christus Jezus. Ds. Budding in de kerk, en ds. Flapper op het graf. Vooral ds. Budding was tijdens zijn preek zeer aangedaan om het verlies van zijn hartenvriend, en moest meerdere malen even stoppen om zijn emoties de baas te kunnen blijven. Het was uiteraard geen leerrede, maar hij mocht een gelegenheidswoord spreken over de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus. Ik vond het een zeer ernstig woord dat hij in de kerk heeft mogen spreken. Een woord van Wet & Evangelie, waarin hij een ieder zeer ernstig heeft opgeroepen tot het zaligmakende geloof in de Heere Jezus Christus, en tot de waarachtige bekering. Een woord van dood en leven, vloek en zegen, van hemel en hel.

En er was een zeker rijk mens, en was gekleed met purper en zeer fijn lijnwaad, levende allen dag vrolijk en prachtig. En er was een zeker bedelaar, met name Lazarus, welke lag voor zijn poort vol zweren; En begeerde verzadigd te worden van de kruimkens, die van de tafel des rijken vielen; maar ook de honden kwamen en lekten zijn zweren. **En het geschiedde, dat de bedelaar stierf, en van de engelen gedragen werd in den schoot van Abraham.** En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel zijn ogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijn schoot. En hij riep en zeide: Vader Abraham, ontferm u mijner, en zend Lazarus, dat hij het uiterste zijns vingers in het water dope, en verkoele mijn tong; want ik lijd smarten in deze vlam. Maar Abraham zeide: Kind, gedenk, dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven, en Lazarus desgelijks het kwade; en nu wordt hij vertroost, en gij lijdt smarten. En boven dit alles, tussen ons en ulieden is een grote klove gevestigd, zodat degenen, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die daar zijn, van daar tot ons overkomen. En hij zeide: Ik bid u dan, vader, dat gij hem zendt tot mijns vaders huis; Want ik heb vijf broeders; dat hij hun dit betuige, opdat ook zij niet komen in deze plaats der pijniging. Abraham zeide tot hem: Zij hebben Mozes en de profeten, dat zij die horen. En hij zeide: Neen, vader Abraham, maar zo iemand van de doden tot hen heenging, zij zouden zich bekeren. Doch Abraham zeide tot hem: Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al waren het, dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezeggen, Lukas 16:19-31.

Ondanks dat ds. Budding en zijn hartenvriend ds. Veenendaal vanuit andere dogmatische leerstellingen leerden, (standenleer van ds. Kersten), als ik mag doen, kon ik me er in deze dienst niet aan storen. Wat bedoel ik hiermee? Namelijk, dat zij de wedergeboorte c.q. de levendmaking in hun leer en prediking te vroeg, voor Gods heilig recht stellen. Zij allen, en ook ds. Flapper, die zich een profetenzoon van ds. Veenendaal mocht noemen, stellen de levendmaking / wedergeboorte in de weg der ontdekking. Ze beseff(t)en werkelijk niet, dat zij daarmee het geestelijke leven (alrede) vanuit en onder de wet leren, Rom. 3:20. Terwijl de wet niet uit het geloof is, Gal. 3:12, en dat de ontdekking der wet, gewerkt door de Heilige Geest, ook niet machtig is tot

levendmaking, Gal. 3:21. Ondanks dat, hebben zij alledrie in hun leven gewezen op dat enige Fundament Jezus Christus, dat ons allen nodig is tot zaligheid. Ondanks de dwalingen waarin zij bevangen zijn/waren, leerden zij de kennis der schuldvergeving nooit als een zgn. nadere weldaad, zoals bijv. Ds. Moerkerken en anderen binnen de G.G. wel helaas plachten te doen. Toch wilde ik dit niet onopgemerkt laten. Genoeg nu even hierover.

Ds. Budding merkte in zijn rede op dat ds. Veenendaal menigmaal de Heere gebeden had, of die vele (door ons gemaakte) kerkmuren toch eens weg mochten vallen. Dat kerkmuren voor hem eigenlijk niet bestonden, bleek ook uit het feit dat hij zijn vriend uit de Providence Reformed Church (PKN - Grand Rapids), en zijn profetenzoon uit de afgescheiden O.G.G. te Oldenbroek, had verzocht om hem te willen begraven, en op zijn begrafenis nog een stichtelijk woordje te willen spreken. Toch was dit verzoek voor een dominee uit de GG hoogst ongebruikelijk. Ik vond dat bijzonder treffend...!! Die vervloekte kerkmuren toch. Het is ook vanwege menig kerkmuurtje, dat velen van Gods lieve volk werkelijk niet met elkaar op deze aarde kunnen wandelen. Ds. Veenendaal heeft dit nooit in de weg gestaan. Hierin droeg hij dezelfde gestalte als ds. Joh. Van der Poel. Deze leraar ging nogal eens buiten de kerkordelijke weg om, buiten zijn kerkverband uit preken. Toen hij hiervoor door zijn kerkenraad meerdere malen op zijn vingers werd getikt, zei ds. Poel tenslotte dat ze hem dan maar moesten ontslaan, met de opmerking daarbij, dat God hem niet alleen had geroepen om Zijn Woord alleen binnen de O.G.G. te verkondigen, maar aan alle volkeren en creaturen. Dat ging de kerkenraad natuurlijk wel een stapje te ver, waarop het briefje met de aanklacht tegen Poel, al spoedig in het onderste laatje verdween. Daar had zijn kerkenraad hem toch te lief voor. Die vervloekte kerkmuren toch...

Zeer aandoenlijk was ook het dankwoord van de zoon van ds. Veenendaal, aan het einde van de rouwdienst. Ondanks dat hij het vanaf een briefje deed, we zijn tenslotte allemaal geen dominee, was het een hartelijk en aandoenlijk woord wat hij mocht doen. Vooral toen hij zijn broers en zusjes vanuit de liefde van zijn hart, in zijn en z'n moedersnaam, ernstig mocht waarschuwen, op weg en reis naar de eeuwigheid. Ik hoorde van deze jongeman dat de Heere ook hem de innerlijke rust heeft opgezegd. Waardoor hij niet meer verder kon met zijn oude zondige leven. De Heere mocht ook hem, net als zijn lieve vader, nog eens aan het einde van de werken der wet willen brengen, opdat ook hij daar, Christus mocht vinden als het Einde der wet, een iegelijk die in Hem gelooft, Rom. 10:4. Dat ook deze jongeman eens de geestelijke kruisdood met Christus mocht gaan leren sterven, Gal. 2:19-20, Rom. 7:1-6, maar ook met Hem mag opstaan uit het graf der zonden, tot een vernieuwd leven uit Hem. Want, die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonden, Rom. 6:4-8. Dat schenke de Heere hem, kon en mocht het zijn, ook aan allen die me lief en dierbaar zijn, uit vrije genade om niet, is mijn hartelijke wens en bede. Om Jezus wil alleen.

Wanneer je de zoon van ds. Veenendaal en ds. Flapper geloven moest, dan kwam ds. Veenendaal eigenlijk een week voor zijn sterfdag pas werkelijk tot de volle ruimte van zijn gemoed. Dit is natuurlijk beter bedoeld, dan uitgedrukt. Want, daar geloof ik werkelijk niets van. Om evt. spraakverwarringen te voorkomen, onder de zgn. volle ruimte des gemoeds, werd destijds in het gezelschapsleven, de bewuste kennis der schuldvergeving, verstaan. Wat ik geloof is, dat God bij vernieuwing terug kwam als de enige Getrouwe op het Fundament wat Hij in Christus, jaren daarvoor, in zijn ziel heeft willen verheerlijken. Zijn hand laat immers NOOIT nimmer varen wat Hij in Christus heeft willen verlossen, van schuld, vloek hel en eeuwig oordeel. Wanneer ds. Veenendaal zijn zielsverlossing heeft mogen ontvangen weet ik niet, maar ik herinner me nog wel een kerkdienst in de G.G. te Katwijk. De tekst waaruit hij preekte weet ik niet meer, maar ik herinner me nog goed dat hij in zijn preek geleidt werd, dat wanneer Christus zich aan de ziel openbaarde, de ziel het uitroept: *Ondersteunt gijlieden mij met de flessen, versterkt mij met de appelen, want ik ben krank van liefde, Hooglied 2:5*. De wijze waarop hij vanuit deze woorden mocht spreken, getuigden ervan dat hij deze zaken ook zielsbevindelijk had ondervonden. Ds. Budding zei in zijn preek dat zijn broeder weleens onder een geopende hemel bediening mocht hebben. Nu dan, dit voorbeeld was er een van. Helaas heeft ds. Veenendaal dit nooit voor een rechtvaardigmaking durven houden, want, zo zei hij dan vaak, met deze openbaring van Christus moet een ziel de dood nog in. Kijk lezer, dit bedoel ik nu te zeggen met de heersende leerdwalingen, die er mede debet aan zijn, dat vele van Gods lieve volk zich weer een nieuw juk der dienstbaarheid aanmeten. Waaronder kennelijk ook ds. Veenendaal. Hierbij dienen we ook goed op te merken, wat we onder een openbaring van Christus verstaan. Velen bedoelen met een openbaring van Christus, (afkomstig uit het gezelschapsleven), een zgn. heenwijzing naar Christus vanuit het Woord. Dit bedoel ik dus niet. Een zaligmakende openbaring van Christus is, wanneer de ziel verloren gegaan is voor God, vanwege dat die zondaar aan de eis van Gods recht niet kon voldoen. Aldaar gaat de zondaar met een laatste noodkreet om redding verloren voor God, en valt met Jona in de golven van Gods toorn, alwaar God een Vis beschikte tot zijn redding, en de zondaar met Jona het Heilig Avondmaal mag houden in de buik van die Vis, lees Jona 2. Het geestelijke beeld van de buik van die Vis, is het graf van Christus, waaruit die zondaar met Jona mag opstaan tot een vernieuwde en toegerekende gehoorzaamheid, van Jezus Christus. Zie daar een overgebogen en gehoorzame Jona op het strand staan, uitgespogen door de Vis. Een geestelijke beeld van de opstanding uit het graf der zonden.

Dit bleek daarom ook uit de woorden van zijn zoon en ds. Flapper, die dachten dat hij pas op 24 Febr. (een week voor zijn sterfdag) tot de volle ruimte van zijn gemoed was gekomen. Wat heeft deze standen-dwaalleer al niet onder Gods verlost volk teweeg gebracht? De apostelen spraken niet van standen, wel van opwas in de genade. Zij preekten een geestelijke kruisdood sterven door het Lichaam met Christus, en een geestelijk opstaan uit de doden met Christus, lees daartoe Rom. 6:3-8, Rom. 7:1-6, Gal.

2:19-20. Nooit hebben de apostelen de heilsfeiten vermengd in hun leerbrieven aan de vroegchristelijke kerk van Klein-Azie. Zij spraken van een gekruiste en een opgestane Christus, en niet van : “eerst advent, daarna kerstetc”

Dit soort krommigheden houdt Gods volk zeker niet uit de hemel vandaan, maar doet hen wel menigmaal de hemelse vertroosting ontberen. Als ik het uit eigen ondervinding persoonlijk niet wist, dan zou ik het niet durven schrijven. *Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen. Ziet, ik Paulus zeg u, zo gij u laat besnijden, dat Christus u niet nut zal zijn. En ik betuig wederom een iegelijk mens, die zich laat besnijden, dat hij een schuldenaar is de gehele wet te doen. Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen, Gal. 5:1-4.*

Deze woorden schreef Paulus aan de verlost Galatiers, en waren kennelijk ook van toepassing op ds. Veenendaal. Kan Gods volk dan van de genade Gods in Christus vervallen..?? Nee, dat kan immers NOOIT....!! Maar ze kunnen wel van de gevoelige genade vervallen, omdat zij geestelijk weer terug zijn gekeerd tot hun eerste man, Rom. 7:1-3, die hen de geestelijke ontvangen vrijheden uit Christus, telkens doet ontnemen. Hoe was dit bij de Galatiers dan gekomen...?? Door verkeerde en valse invloeden van Joodse leraren, de zgn. Judaïsten, die de werking van wet en evangelie gedurig met elkaar vermengden. Ik vroeg me af, hoeveel mensen deze dingen tijdens deze begrafenis hebben opgemerkt. *“O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde? Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees? Hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs! Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?”*

Ik wil hierbij nog een voorbeeld noemen, waaruit blijkt dat ds. Veenendaal alzo dacht en leerde. Toen wij gisterenmorgen vanuit Katwijk naar Nunspeet reden, reden er twee dames met me mee. Twee eenvoudige zielen die ds. Veenendaal ook goed gekend hebben. Twee vrouwen waarvan ik mag geloven dat ze beiden de genade Gods in Christus deelachtig zijn, echter met een onkundige Emmausgangergestalte, Lukas 24:24-25. Ik raakte in gesprek met een van hen, en lokte haar, met m'n beste bedoeling, een beetje uit haar geestelijke tentje vandaan. Waarop ze hartelijk begon te vertellen. Ook deze vrouw had jaren in haar ongeluk gelopen, tot op een dag, dat zij ook werkelijk in de vloek en doem van haar bestaan kwam te lopen, en zij van Gods wege te geloven kreeg dat de aarde vervloekt was om harentwil. Zij kreeg in te leven, hetgeen Paulus in Gal. 3 vers 10 zeer duidelijk verwoord: “Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.” Deze vrouw kreeg werkelijk geestelijke barensweeën. Hoe lang zij daar in kwam te lopen weet ik niet. Ze vertelde me

dat ze in deze tijd een heenwijzing kreeg naar Christus. Komt dan herwaarts tot Mij, gij die vermoeid en belast zijt. Hierin kreeg ze te zien dat er nog een mogelijkheid tot zalig worden was, echter niet vanuit haarzelf, maar in en door de gerechtigheid van een Ander. Waarom was dit nog geen openbaring van Christus, c.q. nog geen schenking van de Tweede Persoon...?? Omdat ze daar in die stonde geestelijk nog niet geheel verloren was gegaan voor God. Op een dag liep ze zo erg in de vloek en doem van haar bestaan, waarin zij het voor God uitkernde, vanuit een onhoudbare nood, of er nog doen aan was voor zulk een zwarte zondares, als dat zij was. Toen kwam God over middels deze woorden: *“Hij heeft gedacht aan Zijn genade, Zijn trouw aan Israel nooit gekrenkt..”* Ze vertelde me dat deze woorden haar uit de vloek en doem van haar bestaan verlost, en er een vrede in haar ziel overbleef tot God, die alle verstand te boven ging. Een vrouw, wanneer zij baart, heeft droefheid, dewijl haar ure gekomen is; maar wanneer zij het kindeken gebaard heeft, zo gedenkt zij de benauwdheid niet meer, om de blijdschap, dat een mens ter wereld geboren is, Joh. 16:21, Jak. 1:18, Openb. 12:2-13. Kijk lezer, lees hier hoe een kind Gods uit haar ellende verlost werd, en daar in die stonde, op een geestelijk wijze, het Kindeke Jezus door de barensweeën heen, in haar helwaardige verloren ziel werd geboren, en zij Gode dankbaar mocht zijn, en Hem mocht aanbidden voor deze uitkomst. Maar ook zei meende dat het nog verder moest komen. Want, wat was toch dat bloed van de Heere Jezus...?? Zo redeneerde ze maar telkens. Ja lezer, dat is toch wat. Terwijl ik haar in de auto zo zat aan te horen, moest ik vechten tegen m'n tranen, en werd ik bij hetgeen bepaald dat de Heere twee jaar geleden tot me kwam te spreken. *“Zo gij eens bekeerd zult zijn, zo versterk uw broederen.”* Ik vertelde haar dat die verlossende woorden, het bloed van Jezus Christus was, geschonken door het geloof, gewerkt door de Heilige Geest, werkende door de liefde, toegepast aan haar verloren helwaardige ziel. Ze keek me aan, maar durfde me nauwelijks te geloven. Toch merkte ik, dat haar hart brandende in haar was, toen ik poogde haar ziel een weinig nader te verklaren. Hoevelen van Gods lieve volk verstaan het recht Gods niet, of werkelijk geheel verkeerd. Waarom? Omdat haar dominee, maar liefst 14 jaren geleden tegen haar gezegd had, dat ze Kerstfeest beleefd had, maar dat het nog Golgotha en Pasen in haar leven moest worden. U raadt het misschien al wie deze dominee geweest was...? En toch heb ik veel van deze dominee gehouden, ondanks zijn krommigheden in de leer. Ja lezer, en zo zijn er nog velen in de lande die met een onverklaarde verlostte ziel rond wandelen. Zielen die schreeuwen om een verklaring van hun ziel. Die in raadsels lopen, wat of daar toch geschiedt mocht zijn. Want, deze dingen zijn immers in geen hoek geschiedt.

En Hij zeide tot hen: Wat redenen zijn dit, die gij, wandelende, onder elkander verhandelt, en waarom ziet gij droevig? En de een, wiens naam was Kleopas, antwoordende, zeide tot Hem: Zijt Gij alleen een vreemdeling te Jeruzalem, en weet niet de dingen, die dezer dagen daarin geschied zijn? En Hij zeide tot hen: Welke? En zij zeiden tot Hem: De dingen aangaande Jezus den Nazarener, Welke een Profeet was, krachtig in werken en woorden, voor God en al het volk. En hoe onze overpriesters en

oversten Denzelven overgeleverd hebben tot het oordeel des doods, en Hem gekruisigd hebben. En wij hoopten, dat Hij was Degene, Die Israel verlossen zou. Doch ook, benevens dit alles, is het heden de derde dag, van dat deze dingen geschied zijn. Maar ook sommige vrouwen uit ons hebben ons ontsteld, die vroeg in den morgenstond aan het graf geweest zijn; En Zijn lichaam niet vindende, kwamen zij en zeiden, dat zij ook een gezicht van engelen gezien hadden, die zeggen, dat Hij leeft. En sommigen dergenen, die met ons zijn, gingen heen tot het graf, en bevonden het alzo, gelijk ook de vrouwen gezegd hadden; maar Hem zagen zij niet. En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan? En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit, in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was. En zij kwamen nabij het vlek, daar zij naar toegingen; en Hij hield Zich, alsof Hij verder gaan zou. En zij dwongen Hem, zeggende: Blijf met ons; want het is bij den avond, en de dag is gedaald. En Hij ging in, om met hen te blijven. En het geschiedde, als Hij met hen aanzat, nam Hij het brood, en zegende het, en als Hij het gebroken had, gaf Hij het hun. En hun ogen werden geopend, en zij kenden Hem; en Hij kwam weg uit hun gezicht. En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den weg, en als Hij ons de Schriften opende? Lukas 24:17-32.

Ik zei tegen haar, dat ze de Heere moest smeken om licht over de ontvangen genade die ze in Christus deelachtig was geworden, en dat ze nooit meer moest zeggen, woorden als, wat is toch dat Bloed, en, ik sta nog voor die Zaak.....etc. Met zulke uitdrukkingen onteert u uw Zaligmaker, en bedroeft u Zijn verworven Geest. Door dit soort uitspraken brengt u zichzelf in het donker, Jes. 42:22-25. Wanneer dan de Heere Jezus dan nog eens bij vernieuwing zeer liefelijk over zou willen komen, dan gaan we samen een psalmpje zingen, zei ik haar tenslotte.

Op het graf sprak ds. Flapper, de profetenzoon van ds. Veenendaal, zijn vrouw en kinderen, en de naaste familie, zeer liefelijk toe. Hij deed dit vanuit 2 Koningen 2:1-12.

“Het geschiedde nu, als de HEERE Elia met een onweder ten hemel opnemen zou, dat Elia met Elisa ging van Gilgal. En Elia zeide tot Elisa: Blijf toch hier, want de HEERE heeft mij naar Beth-El gezonden. Maar Elisa zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft ik zal u niet verlaten! Alzo gingen zij af naar Beth-El. Toen gingen de zonen der profeten, die te Beth-El waren, tot Elisa uit, en zeiden tot hem: Weet gij, dat de HEERE heden uw heer van uw hoofd wegnemen zal? En hij zeide: Ik weet het ook wel, zwijgt gij stil. En Elia zeide tot hem: Elisa, blijf toch hier, want de HEERE heeft mij naar Jericho gezonden. Maar hij zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft, ik zal u niet verlaten! Alzo kwamen zij te Jericho. Toen traden de zonen der profeten, die te Jericho waren, naar Elisa toe, en zeiden tot hem: Weet gij, dat de HEERE heden uw heer van uw hoofd wegnemen zal? En hij zeide: Ik weet het ook wel, zwijgt gij stil. En

Elia zeide tot hem: Blijf toch hier, want de HEERE heeft mij naar de Jordaan gezonden. Maar hij zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft, ik zal u niet verlaten! En zij beiden gingen henen. En vijftig mannen van de zonen der profeten gingen henen, en stonden tegenover van verre; en die beiden stonden aan de Jordaan. Toen nam Elia zijn mantel, en wond hem samen, en sloeg het water, en het werd herwaarts en derwaarts verdeeld; en zij beiden gingen er door op het droge. Het geschiedde nu, als zij overgekomen waren, dat Elia zeide tot Elisa: **Begeer wat ik u doen zal, eer ik van bij u weggenomen worde. En Elisa zeide: Dat toch twee delen van uw geest op mij zijn!** En hij zeide: Gij hebt een harde zaak begeerd; indien gij mij zult zien, als ik van bij u weggenomen worde, het zal u alzo geschieden; doch zo niet, het zal niet geschieden. En het gebeurde, als zij voortgingen, gaande en sprekende, ziet, zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen beiden scheiding maakten. Alzo voer Elia met een onweder ten hemel. En Elisa zag het, en hij riep: Mijn vader, mijn vader, wagen Israels en zijn ruiteren! En hij zag hem niet meer; en hij vatte zijn klederen en scheurde ze in twee stukken.”

En Elisa zeide: Dat toch twee delen van uw geest op mij zijn! Dit was eigenlijk de strekking van de rede van de profetenzoon van ds. Veenendaal, die voor gedurende 14 jaren zijn geestelijke vader mocht zijn. Het was daarom ook de hartelijke wens en bede van ds. Flapper, dat twee delen van de geest van zijn geestelijke vader, op hem mochten zijn. Het overlijden van deze voor hem onvergetelijke man, dominee, en geestelijke vader, die ook deelnam aan de handoplegging toen ds. Flapper in zijn gemeente te Oldenbroek bevestigd werd, was niet alleen voor hem, maar ook voor vele andere een smartelijk verlies. Zijn laatste woorden waren, dat ds. Veenendaal nu niet meer is, maar de God van ds. Veenendaal blijft tot in alle eeuwigheid. Laat ons daarom niet te lang blijven treuren, om de reden dat hij een goede ruil heeft mogen doen. Daar heeft zijn leven en zijn gesproken woord, immers rijkelijk van mogen getuigen. Ik wil middels deze weg, een ieder die hem heeft mogen kennen, van harte condoleren, maar ook des Heeren kracht en bijstand toewensen, voor de komende tijd, om dit verlies te kunnen verwerken.

't Is trouw, al wat Hij ooit beval;
Het staat op recht en waarheid pal,
Als op onwrikb're steunpilaren.
Hij is het, die verlossing zond
Aan al Zijn volk; Hij zal 't verbond
Met hen in eeuwigheid bewaren.

D.J. Kleen